

LEDERAR

Ανδριάς Βίσμαρκ

έκεινη ἡ Ἰταλικὴ τέχνη ἔνεκα τῶν ἄνω λόγων
διαιρεῖται εἰς σχολάς· σύτῳ ἔχομεν σχολὰς τῆς
Τοσκάνης, τῆς Νεαπόλεως, τῆς Ασμβαρέτας, τῆς
Βουνωνίας, τῆς Ούμβριας, καὶ τῆς Βενετίας.

Ἐπειδὴ ἡ Ἐπτανησιακὴ σχολὴ ἐδέχθη τὴν
ἐπίδρασιν τῆς Βενετικῆς, ἐξ ἀνάγκης πρέπει
νὰ ἀνοίξωμεν μίαν παρένθεσιν ἵλα νὰ εἴπωμεν
δύο λέξεις περὶ τῆς σχολῆς ταύτης καὶ ἄλλας
δύο περὶ τῆς ἐκτιμήσεως, ἣν σὶ καλλιτέχναι
ἔχαιρον παρὰ τοῖς Ἐνετοῖς.

[Άκολουθεῖ]

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ,"

Μιὰ λύπη μὲς στὸ νοῦ κρυψὴ
'Ολημερίς μὲ βασανίζει,
Καὶ τὴν λευκὴν μου τὴν θωριά
'Ανάργια—'νάργια κιτινίζει.

Μιὰ λύπη μὲς στὸ νοῦ κρυψὴ
'Ολημερίς μὲ φαρμακώνει
Καὶ τῆς καύμένης μου καὶ διᾶς
Τὰ φύλλα, σάν κισσός, δύργόνει.

Μιὰ λύπη μὲς στὸ νοῦ κρυψὴ
'Ως καὶ 'στὸν ὑπνοῦ μὲ πειράζει,
Κ' ἡ φαντασία μου τυφλὴ¹
Κάτι στὸ ἀπειρό ἀγκαλιάζει.

ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΒΑΘΗΝΟΥ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

1

"Οταν ἀκοῦς τὴν νύχτα ἔνα παράπονο,
Παράπονο ποῦ βγαίνει ἀπὸ καιρὸν
Νὰ φτάνῃ ὡς τὸ κλειστό σου τὸ παράθυρο
Χυμένο σὲ τραγοῦδι θλιβερό,

Μὲ τῶν ματιῶν τὸ φῶς ποῦ τῆς ἀχτίδες του
Μέσον στὴν ψυχή σου σφαλιστὲς κρατεῖς,
Τὸ σκοτεινό σου δρόμο ἔβηγα καὶ φάτισε
Περνάει δὲ σταυρωμένος ποιητής! . . .

2

Πρόβαλεν δὲ ἥλιος
Πίσω ἀπὸ τὰ βράχια
Καὶ ζεστὰ φυλὰ
Στέλνει διλόγυρά του
Στὰ γυντὰ τὰ στάχνα
Στὰ ξανθὰ τὰ ρόδα
Στὰ χρυσᾶ μαλλιά.

Τὰ πουλιὰ ξυπνοῦνται
Στὴν ἀνατολιχίλα
Ποῦ σκορπάει ἡ χαρά,
Μὲ τρεμοδλα στάζονται
Πλαγιασμένα φύλλα
Γύρω σὲ καθάρια
Λιάφανα νερά.

Φῶς ξανθὸν τοῦ ἥλιου
Ἀπὸ τὰ αἰθέρια
Φύνει ὡς τὸ χῶμα
Καὶ θαμποβολοῦνται
Σβίνοντας τὸ ἀστέρια
— Μάτια βουρκωμένα
Ποῦ γελοῦνται ἀκόμα—

Φῶς ξανθὸν τοῦ ἥλιου
Ποῦ φωτίζει αἰώνια
Καὶ ἀπ' ἄκρην ὡς ἀκρη
Τὴν χουσῆ τὴν τειότη
Τὸ ἀνθισμένα χρόνια
Τὸ δικό της γέλοιο
Τὸ δικό μου δάκρυν.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

